

Arrest

nr. 210 380 van 28 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat J. DIENI en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Braziliaans staatsburger, van Afro-Braziliaanse origine, geboren en getogen in de stad Salvador in de staat Bahia. Uw ouders gingen nog voor uw geboorte uit elkaar. U groeide op bij uw moeder, samen met uw twee oudere zussen. Toen u ongeveer 12 jaar oud was, merkte u dat u zich aangetrokken voelde tot jongens. Op 15-jarige leeftijd had u een eerste kortstondige homoseksuele relatie met een jongen uit de buurt. Op de middelbare school werd u geregeld gepest of werd er lacherig over u gedaan vanwege uw gedrag. Uw moeder, die al geruime tijd een vermoeden had, vroeg u op uw 18de of u homo was. U antwoordde naar waarheid dat dit zo was. Gedurende drie, vier maanden sprak

ze niet meer tegen u. Geleidelijk aan draaide ze bij en aanvaardde ze uw geaardheid. Op uw 21ste had u een relatie van een jaar met Ryan Lisboa. Meestal zagen jullie elkaar bij u thuis. Af en toe kwam u ook bij zijn familie over de vloer. Jullie beide families gingen akkoord met jullie relatie. U vond geen werk in Brazilië. U voelde zich ook geïntimideerd door groepen mannen die rondhingen in uw buurt en die u nariepen. Een vriend in Italië stelde u voor naar Italië te reizen en daar in de prostitutie te werken. Bij gebrek aan toekomstperspectief in Brazilië ging u akkoord. Hij vroeg u 15.000 euro. In november 2007 verliet u Brazilië en reisde u naar Italië. U verbleef in het appartement van de vriend in Turijn. Drie of vier jaar werkte u in de prostitutie, eerst om uw schulden af te betalen, later voor eigen rekening. Daarna werkte u als kapper. U beschikte nooit over een verblijfsvergunning in Italië. In de periode dat u in Italië verbleef, keerde u drie keer terug naar Brazilië, telkens voor een tweetal maanden. U miste immers uw familie. In 2015 reisde u vanuit Italië naar België. In België zijn de mensen opener van geest en heersen er minder vooroordelen ten aanzien van homoseksuelen dan in Italië. Homo's hebben ook meer rechten in België. Voorts bevindt u zich in België dicht bij uw zus, die sedert enkele jaren in Luxemburg woont. Bij een routinecontrole bij een dokter in België werd vastgesteld dat u HIV positief bent. U volgt momenteel een medische behandeling. In 2016 keerde u opnieuw terug naar Brazilië. U miste uw moeder. U verbleef een tweetal maanden bij uw familie en reisde vervolgens terug naar België. Op 2 augustus 2018 werd u in Brussel opgepakt door de politie wegens drugbezit en illegaal verblijf. U werd overgebracht naar het gesloten centrum van Vottem, van waaruit u op 7 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. In Brazilië vreest u dat u niet de vrijheid zal hebben om uitdrukking te geven aan uw gevoelens, om een relatie aan te gaan en om een gezin te stichten. U vreest pesterijen en fysieke agressie. U verwijst ook naar het homofob geweld in Brazilië dat de afgelopen vijf jaar sterk is toegenomen. Homofobe groepen deinzen er zelfs niet voor terug om over te gaan tot moord.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 8 april 2016 met een geldigheidsduur van tien jaar. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een medisch verslag d.d. 22 augustus 2018 over de opvolging van HIV; enkele foto's van u in het gezelschap van vrienden; en een artikel over het toenemend aantal moorden op LGBT in Brazilië met in bijlage een aantal foto's van slachtoffers.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigt dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u Brazilië verliet in 2007 en dat u van 2007 tot 2015 in Italië verbleef zonder daar ooit een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uw uitleg dat u niet op de hoogte was van het bestaan van de procedure, komt, gelet op de lange duur van uw verblijf in Italië, weinig overtuigend over (CGVS, p. 4). Vervolgens reisde u in 2015 naar België. Pas nadat u bij een politiecontrole werd opgepakt en werd overgebracht naar een gesloten centrum, diende u op 7 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Uw uitleg dat u bij uw aankomst in België het Frans niet goed machtig was en dat u niet op de hoogte was van het bestaan van de asielprocedure (CGVS, p. 4), kunnen het laattijdig karakter van uw verzoek niet rechtvaardigen. Er moet dan ook worden vastgesteld dat uw verzoek extreem laattijdig is. Uw lange wachten getuigt van een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de

Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Voorgaande bevindingen ondermijnen bijgevolg ernstig uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het bijzonder.

Verder dient gewezen te worden op het feit dat u sinds 2007 niet minder dan vier keer terug naar Brazilië keerde, de laatste keer was in 2016. U verbleef er telkens een tweetal maanden. Uw terugkeer was telkens ingegeven door het gemis van uw familie. U verklaarde dat u om de twee jaar terug moest keren omdat u uw familie wou terugzien. Dit vertrek was nooit ingegeven door een bijzondere gebeurtenis. U verbleef telkens bij uw eigen familie (CGVS, p. 4-5). Dit gedrag getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of van een vrees voor ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat er ook van zij, u hebt niet aannemelijk gemaakt dat er naar aanleiding van uw geaardheid in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo ondervond u, behalve pesterijen en lacherige reacties op uw gedrag op school en in de buurt, nooit problemen naar aanleiding van uw geaardheid in Brazilië. Nooit was u het slachtoffer van fysieke agressie (CGVS, p. 12-13). U maakte weliswaar melding van hardhandig gedrag van politiemensen ten aanzien van homo's maar een dergelijk gedrag viel u zelf nooit te beurt in Brazilië (CGVS, p. 13). Waar uw familie weliswaar aanvankelijk afwijzend reageerde op uw homoseksualiteit, draaide zij beetje bij beetje bij. Uw familie aanvaardt uw geaardheid. Voor uw vertrek uit Brazilië had u een relatie van een jaar met een man. Jullie zagen elkaar overwegend bij u thuis, met goedkeuring van uw familie. U omschreef uw band met uw moeder en uw zussen als zeer goed. Jullie hebben geregeld contact (CGVS, p. 7, 9, 11). U keerde sinds 2007 niet minder dan vier keer terug omdat u uw familie miste. Er kan dan ook besloten worden dat u in Brazilië over een netwerk beschikt en dat u er over een zekere bewegingsvrijheid genoot.

Voorts blijkt uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier dat homoseksualiteit niet strafbaar is. Sinds 2013 bestaat de mogelijkheid voor twee personen van hetzelfde geslacht om te huwen. Volgens een onderzoek uit 2017 is het aantal Brazilianen dat meent dat homoseksualiteit aanvaard moet worden binnen de samenleving gestegen van 64 % in 2014 tot 74 % in 2017. Brazilië telt ongeveer 300 organisaties die zich inzetten voor de rechten van LGBT's. De Grupo Gay da Bahia komt sinds de jaren 1980 op voor de mensenrechten van holebi's in Brazilië. De organisatie is gevestigd in Salvador, uw thuisstad, en voert vooral sensibilisatiecampagnes. U gaf aan de werking van de organisatie via het internet te volgen (CGVS, p. 16). Verder blijkt dat Salvador, net als andere steden in Brazilië, heel wat ontmoetingsplaatsen voor holebi's herbergt, waarvan u er overigens zelf enkele noemde en aangaf deze sporadisch gefrequenteerd te hebben (CGVS, p. 12).

Bijkomend dient, betreffende uw vrees om gediscrimineerd te worden om uw HIV positieve status (CGVS, p. 9), gewezen te worden op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat in 2014 een wet gestemd werd in Brazilië die discriminatie omwille van HIV besmetting uitdrukkelijk verbiedt.

Voor wat betreft het door u aangehaalde toenemende geweld ten aanzien van LGBT's in Brazilië, dat u staaft aan de hand één persartikel, één opgestelde tekst en enkele niet geduide foto's, dient te worden opgemerkt dat het louter verwijzen naar een algemene situatie niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde aannemelijk te maken. Uw homoseksuele geaardheid an sich is onvoldoende om te besluiten tot het bestaan van een dergelijke vrees. Zoals hierboven werd vastgesteld, hebt u immers geen concrete elementen om een persoonlijke vrees aan te tonen. Hoewel u verklaarde dat u in uw eigen wijk bang was van groepen mannen en van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen (CGVS, p. 9, 13) dient vastgesteld te worden dat u sinds uw vertrek uit Brazilië in 2007 reeds vier keer terugkeerde en telkens bij uw eigen familie, en dus in uw eigen wijk, verbleef gedurende een tweetal maanden (CGVS, p. 3, 5), hetgeen de door u aangehaalde vrees omwille van de algemene situatie in Brazilië dan ook ernstig relativeert.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie. Uw geaardheid en het gegeven dat u HIV-positief bent worden evenmin betwist. Het artikel over het toegenomen geweld ten aanzien van LGBT's handelt over een algemene situatie. Supra werd uiteengezet waarom u geen concrete persoonlijke vrees aannemelijk hebt gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 20 september 2018 een schending aan "van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit de schending van de artikels 48/3, 48/4, 52/4, 55/4, §2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van het artikel 1A en 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen, Schending art. 18 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, schending van het artikel 3 van de Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, evenals van machtsoverschrijding".

Wat verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming betreft, verwijst hij naar de richtlijnen van UNHCR, naar "artikel 10, §1 van de Herschikte Procedurerichtlijn" dat stelt "dat verzoeken om internationale bescherming niet worden afgewezen of van behandeling worden uitgesloten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan", naar de "zaken A (C 148/13), B (C 149/13) en C (C 150/13)" van het EHRM waaruit zou blijken dat "late kennisgeving van seksuele geaardheid als maatstaf van geloofwaardigheid op de grijze lijst staat" en "dat uit het enkele feit dat een asielzoeker terughoudend is om zijn seksuele geaardheid te onthullen ten aanzien van de asielinstanties niet besloten kan worden tot ongeloofwaardigheid", naar "Guidelines on International Protection No. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" van UNHCR dat stelt "dat trauma en gevoelens van schaamte impact hebben op de mogelijkheid een vervolgingsvrees op basis van seksuele geaardheid uiteen te zetten", naar "Beyond Proof" van UNHCR waarin gesteld wordt "that stigma, a sense of shame and/or a fear of rejection by one's family and community, can inhibit disclosure of relevant information" en verwezen wordt "naar het risico dat het laattijdig indienen van een asielaanvraag zal gezien worden als een aanwijzing van gebrek aan vrees" dat "rust op de foutieve veronderstelling dat een persoon steeds rationeel handelt".

Hij wijst op "UNHCR Guidelines on International Protection No. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1 A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees".

Verzoekster benadrukt dat hij "een Afro-Braziliaanse homoseksueel is en drager van het HIV-virus". Hij meent dat hij behoort tot een bepaalde sociale groep "vanwege zijn lidmaatschap van een sociale groep, namelijk die van jonge homoseksuele afro-Braziliaanse man die lijdt aan het HIV-virus", gezien "de LGBT lidmaten een bijzonder kwetsbare sociale categorie zijn en dat zelfs in Brazilië vandaag geweld en discriminatie ondergaat, ondanks het strafbare feit dat deze praktijk vormt".

Hij bespreekt de situatie voor LGBTI in Brazilië en citeert dienaangaande uit "US Department of State, Brazil 2017 Human Rights Report, 20/04/2018", "Amnesty International, Amnesty International Report 2017/18 - Brazil, 22 February 2018", "Human Rights Watch, World Report 2018 - Brazil, 18 January 2018", "Freedom House, Freedom In the World 2018-Brazil, 01/2018", "Refugee Documentation Centre, Brazil - Researched and compiled by the Refugee Documentation Centre of Ireland on Monday 5 & Tuesday 13 September 2016", "een document dat in maart 2016 door de "Trans-Respect versus Trans-Phobia' is uitgegeven", "New York Times (5 July 2016) Brazil Is Confronting an Epidemic of Anti-Gay Violence", "International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Association (23 July 2016)

LGBulleTin #56 - "Stop LGBT-phobia": hundreds take to the streets in Salvador, Brazil", "States News Service (3 August 2016) Road To Rio: The Status Of Lgbtq Equality In Brazil", "Chicago Tribune (16 August 2016) Olympics mark important for besieged citizens of Rio, Brazil", "CBC News (18 August 2016) 'They kill with so much hate Anti-LGBT violence soars in Brazil', "UN Human Rights Council, Compilation on Brazil - Report of the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights 24 February 2017" en "UN Economic and Social Council (ECOSOC), Country programme document: Brazil, 5 August 2016".

Verzoeker wijst erop "dat [zijn] ras in [zijn] land van herkomst gemarginaliseerd is" en dat hij "als Afro-Braziliaanse man een risico van 77% [loopt] om slachtoffer te worden van geweld" en hij "een risico van 65% [loopt] om als homoseksueel te worden aangevallen in zijn regio van herkomst". Hij citeert uit "Minority Rights Group International, State of the World's Minorities and Indigenous Peoples 2016, 12/07/2016", "Freedom House, Freedom In the World 2018-Brazil, 01/2018" en "UN Human Rights Council, Compilation on Brazil - Report of the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights , 24 February 2017".

Hij geeft een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel.

Volgens verzoeker blijkt uit de bestreden beslissing niet "dat de CGVS de feiten waarop artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betrekking heeft, heeft onderzocht om vast te stellen dat de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekster was geweigerd", terwijl "het geleden lichamelijke en geestelijke geweld ondergaan door verzoekende partij ongetwijfeld de definitie van onmenselijke of vernederende behandeling [is]". Hij benadrukt de "homofobie in Brazilië en [het] racisme tegen Afro-Brazilianen".

Hij klaagt aan dat de commissaris-generaal "heeft nagelaten een grondige analyse te maken van een persoon die vervolgd zou kunnen worden op grond van een aantal objectieve criteria van het verdrag, namelijk ras en lidmaatschap van drie groepen: LGBTI-gemeenschap, Aidspatiënt en voormalig sekswerker".

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In subsidiaire orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst uit vrees voor problemen omwille van zijn homoseksuele geaardheid, omwille van zijn HIV-status, omwille van zijn Afro-Braziliaanse afkomst en omwille van zijn verleden als sekswerker.

2.3.2. Aangezien verzoekers homoseksualiteit wordt aangenomen, wijst de Raad op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat homoseksualiteit in Brazilië niet strafbaar is, dat sinds 2013 twee personen van hetzelfde geslacht kunnen huwen, dat is het aantal Brazilianen dat meent dat homoseksualiteit aanvaard moet worden binnen de samenleving van 64 % in 2014 tot 74 % in 2017 gestegen is, dat Brazilië ongeveer 300 organisaties telt die zich inzetten voor de rechten van LGBT's, waaronder de "Grupo Gay da Bahia", gevestigd in Salvador, verzoekers thuisstad, en bekend bij verzoeker (notities, p. 16), en dat Salvador verschillende ontmoetingsplaatsen voor holebi's herbergt, net als andere steden in Brazilië.

2.3.3. Waar verzoeker zowel op het Commissariaat-generaal als in zijn verzoekschrift verwijst naar en citeert uit informatie en artikelen aangaande de situatie voor LGBTI in Brazilië, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond.

2.3.4. Uit verzoekers verklaringen kan echter geen persoonlijke vrees blijken, daar hij aangaf zich in Brazilië openlijk als homoseksueel te hebben gedragen (verklaring DVZ, vraag 3.5), maar nooit fysieke agressie ondergaan te hebben (notities, p. 12-13), nooit problemen te hebben gehad met politieagenten (notities, p. 13), een familie te hebben die homoseksualiteit aanvaardt (notities, p. 7, 9, 11), verschillende homoseksuele relaties te hebben gehad (notities, p. 9-10) en ontmoetingsplaatsen voor homo's in Salvador te hebben bezocht (notities, p. 12). Waar verzoeker weliswaar melding maakt van "pesterijen, psychologische druk" die hij onderging (notities, p. 12), kan de Raad enkel vaststellen dat de genoemde problemen geenszins dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Evenmin toont verzoeker aan dat zijn HIV-status in Brazilië wel aanleiding zou geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin ("*Aangezien ik HIV positief ben heb ik te maken met nog meer vooroordelen.*"; notities, p. 9; "*Ik ben seropositief. Om in Brazilië medisch behandeld te kunnen worden, dien je heel wat bureaucratie te doorlopen.*"; verklaring DVZ, vraag 3.5), temeer daar de informatie in het administratief dossier aangeeft dat in 2014 een wet gestemd werd in Brazilië die discriminatie omwille van HIV-besmetting uitdrukkelijk verbiedt.

2.3.5. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd "*dat [zijn] ras in [zijn] land van herkomst gemarginaliseerd is*" en dat hij "*als Afro-Braziliaanse man een risico van 77% [loopt] om slachtoffer te worden van geweld*" en hij "*een risico van 65% [loopt] om als homoseksueel te worden aangevallen in zijn regio van herkomst*", waarvoor hij citeert uit "*Minority Rights Group International, State of the World's Minorities and Indigenous Peoples 2016, 12/07/2016*", "*Freedom House, Freedom In the World 2018-Brazil, 01/2018*" en "*UN Human Rights Council, Compilation on Brazil - Report of the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights , 24 February 2017*", merkt de Raad op dat verzoeker heeft nagelaten deze vrees of problematiek te noemen op de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, vraag 3.4, 3.5, 3.7) en tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Gevraagd of verzoeker alle redenen van zijn vertrek uit Brazilië en waarom hij niet wil terugkeren heeft kunnen toelichten, antwoordde verzoeker bevestigend (notities, p. 17). Evenmin vermeldde verzoeker of zijn advocaat zijn Afro-Braziliaanse afkomst toen de kans geboden werd nog iets toe te voegen (notities, p. 17;). De enkele *post-factum* verwijzing naar informatie over de situatie voor Afro-Brazilianen in Brazilië, zonder enige concrete verklaringen van verzoeker hieromtrent, maakt dan ook geen persoonlijke vrees voor vervolging in zijn hoofde aannemelijk.

2.3.6. Hoe dan ook blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zijn secundair onderwijs heeft afgerond (notities, p. 7), dat hij daarna een stage bij een overheidsinstelling doorliep (notities, p. 7), dat hij verschillende cursussen volgde ("*Informatica, grafische kunsten, als garçon.*"; notities, p. 8), dat zijn moeder als hulpverpleegkundige werkte en nu op pensioen is (notities, p. 7) en dat zijn zus gezondheidsambtenaar bij de gemeente is ("*Bij de dienst gezondheid. Zij gaat naar de meest afgelegen en arme gebieden met medicatie om mensen raad te geven. Gezondheidsambtenaar.*"; notities, p. 8). Deze verklaringen wijzen geenszins op een verregaande discriminatie omwille van homoseksuele geaardheid of van het gezin omwille van Afro-Braziliaanse afkomst.

2.3.7. Ook wat betreft de stelling in het verzoekschrift dat zijn verleden als sekswerker in Europa een objectief criterium van vervolging uitmaakt, wordt opgemerkt dat verzoeker dit nooit eerder als vrees vermeld heeft (verklaring DVZ, vraag 3.4, 3.5, 3.7; notities, p. 17). Hij maakt overigens noch middels enige objectieve stukken noch middels zijn verklaringen een vrees voor vervolging omwille van zijn prostitutieverleden aannemelijk, in zoverre men dit in Brazilië al te weten zou komen.

2.3.8. Dat verzoeker geen vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Brazilië, noch omwille van zijn homoseksualiteit, noch omwille van zijn HIV-status, noch omwille van zijn Afro-Braziliaanse afkomst, noch omwille van zijn verleden als sekswerker, blijkt uit de vaststelling dat verzoeker sinds zijn vertrek naar Europa vier maal terugkeerde naar Brazilië en hij telkens 2 maanden (zonder vermelding van problemen) bij zijn familie verbleef (notities, p. 4). Dat verzoeker beweerdelijk niet kan terugkeren naar Brazilië uit vrees voor zijn leven, maar sinds zijn aankomst in 2007 in Europa verschillende keren vrijwillig naar Brazilië terug ging, zijnde in 2008, 2010, 2013 en 2016 (na zijn HIV-diagnose in 2015), omdat hij zijn familie miste (notities, p. 4), ondermijnt zijn beweerde vrees volledig.

2.3.9. Ook het feit dat verzoeker heeft nagelaten in Italië, waar hij nochtans 7 jaar verbleef, internationale bescherming te vragen (notities, p. 4), en hij ook in België pas om internationale bescherming verzocht nadat hij bij een politiecontrole opgepakt en opgesloten werd in een gesloten centrum, hoewel hij in 2015 voor het eerst in België was (notities, p. 4), bevestigt het gebrek aan vrees in hoofde van verzoeker. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient.

2.3.10. De verwijzingen in het verzoekschrift - naar de richtlijnen van UNHCR, naar *“artikel 10, §1 van de Herschikte Procedurerichtlijn”* dat stelt *“dat verzoeken om internationale bescherming niet worden afgewezen of van behandeling worden uitgesloten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan”*, naar de *“zaken A (C 148/13), B (C 149/13) en C (C 150/13)”* van het EHRM waaruit zou blijken dat *“late kennisgeving van seksuele geaardheid als maatstaf van geloofwaardigheid op de grijze lijst staat”* en *“dat uit het enkele feit dat een asielzoeker terughoudend is om zijn seksuele geaardheid te onthullen ten aanzien van de asielinstanties niet besloten kan worden tot ongeloofwaardigheid”*, naar *“Guidelines on International Protection No. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”* van UNHCR dat stelt *“dat trauma en gevoelens van schaamte impact hebben op de mogelijkheid een vervolgingsvrees op basis van seksuele geaardheid uiteen te zetten”*, naar *“Beyond Proof”* van UNHCR waarin gesteld wordt *“that stigma, a sense of shame and/or a fear of rejection by one's family and community, can inhibit disclosure of relevant information”* en verwezen wordt *“naar het risico dat het laatijdig indienen van een asielaanvraag zal gezien worden als een aanwijzing van gebrek aan vrees”* dat *“rust op de foutieve veronderstelling dat een persoon steeds rationeel handelt”* - zijn niet dienstig, gezien verzoeker geenszins (gevoelens van) schroom, trauma of stigma noemde als reden voor zijn laat verzoek om internationale bescherming (notities, p. 4). Integendeel, hij haalde enkel onbekendheid met de procedure aan als verschoningsgrond (*“Ik spreek niet zo goed Frans. Ik wist niet goed wat ik moest doen. Ik kende de procedure niet goed. Toen ik hier in het centrum ben toegekomen werd mij gewezen op de mogelijkheid om asiel aan te vragen maar eigenlijk was ik niet op de hoogte van het bestaan van een dergelijke procedure. [...] Omdat ik niet wist dat die mogelijkheid bestond.”*; notities, p. 4). Van een persoon die beweert internationale bescherming nodig te hebben kan echter verwacht worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. Verzoeker kan onwetendheid dus niet dienstig inroepen om te verklaren waarom hij zo lang heeft gewacht om een verzoek in te dienen.

2.3.11. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om een dergelijk verzoek in te dienen, is dan ook wel degelijk een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging.

2.3.12. De overige door verzoeker op het Commissariaat-generaal voorgelegde stukken - een paspoort, een medisch verslag van 22 augustus 2018 over de opvolging van HIV en enkele foto's van verzoeker in het gezelschap van vrienden - doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

2.3.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Brazilië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat de aangevoerde schending van “*art. 18 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie*” betreft, wijst de Raad erop dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen [moet] bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). *In casu* laat het verzoekschrift na *in concreto* aan te geven op welke wijze voornoemd artikel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392).

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK